

— Ἀδύνατον, δεσποσύνη, εἶπεν ὁ Φουκέ. Ἐκτὸς τούτου, αἱ ἀποδείξεις ἡμῶν εἶνε ἀνεπαρκεῖς, εἰσέτι—πιθανὸν ὁ ἀδελφός σας ν' ἀθωωθῇ καὶ νὰ τὸν ἐπανακτήσητε ταχέως.

— Ν' ἀθωωθῶ! (Ὁ Ἱερώνυμος κατειρωνεύθη τὸν Φουκέ). Ὁχι, κύριε. Εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς λείας σου· τὰ χειρόγραφα ταχέως θὰ πέσωσιν εἰς τὴν κατοχὴν σου, ἐὰν μὴ τὰ ἔχῃς ἤδη· ἢ ὁ μολογήσω ὅτι εἶμαι ὁ συγγραφεύς. Οὐδεμίαν θὰ ὑποστῶ δίκην—δίκην διὰ τὰ βλέμματα τοῦ κοινοῦ. Μετὰ τὸν θάνατόν μου πολλοὶ ψευδεῖς « Δίσκ » θ' ἀναφανῶσιν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἢ ἔλλειψις τοῦ ἀληθοῦς συγγραφέως θέλει εἶσθαι καταφανεστέρα.

— Ἐξακολούθει, κύριε, ἀλαζωνευόμενος, εἶπεν ὁ Φουκέ.

Ἀμέσως ἐπληρώθη τὸ δωμάτιον ὑπὸ σωματοφυλάκων, οὓς ἔμα ἰδοῦσα ἢ Ἀντουανέττα ἐλειποθύμησεν.

— Ὄταν ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις ἃς ὀδηγηθῇ εἰς τοὺς φίλους τῆς, εἶπεν ὁ Ἱερώνυμος εἰς τὸν Φουκέ. Δικαιοῦμαι νὰ σοῦ ζητήσω τὸ τοιοῦτον. Ἡ κυρία (δεικνύων τὴν Μαρίαν) γνωρίζει τίς εἶνε καὶ ποῖαι αἱ σχέσεις τῆς. Ἐγὼ, κύριε, εἶμαι ἕτοιμος.

Ὁ Φουκέ ἔδειξε τὴν θύραν πρὸς ἣν ἡρέμα διητυθύνθη ὁ Ἱερώνυμος ὅτε στραφείσης τῆς Μαρίας συνήντησε τὸ βλέμμα τῆς.

Ἐκεῖνη τῇ εἶπεν· ἀλλ' ἐκεῖνη τὸν ἐσταμάτησεν.

— Δὲν πρέπει ἀκόμη ν' ἀναχωρήτης. Μείνε, Ἱερώνυμε, ἀνεφώνησεν.

— Τί ἐννοεῖς; εἶπεν ὁ Φουκέ πρὸς τὴν Μαρίαν.

— Ἀπόπεμψον αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους — αὐτοὺς τοὺς φύλακας!

— Διατί;

— Ἀπόπεμψον αὐτοὺς! ἢ θὰ λαλήσω ἐπὶ παρουσίᾳ των!

— Τί ἔπαθες; ἐτρελλάθης;

— Ἀπόπεμψόν τους! Ἀμέσως—ἀπόπεμψόν τους!

— Μαρία!

— Ἀπόπεμψόν τους!